

In de Zaak:

de Naamloze Vennootschap „ACCIAIERIE LAMINATOI MAGLIANO ALPI”
(A.L.M.A.)

gevestigd te Turijn,
ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg
ten kantore van Mr. G. Margue, Rue Alphonse München 6,

Eisende Partij

vertegenwoordigd door haar enige Directeur
Dr. Ir. M. Beltrandi,
bijgestaan door Mr. A. Cottrau, Advocaat te Turijn en
Advocaat bij het Hof van Cassatie te Rome

tegen

HOGHE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL

ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg,
Place de Metz 2,

Ververende Partij

vertegenwoordigd door Dr. G. Pasetti Bombardella,
Hoogleraar en Advocaat, Juridisch Adviseur bij de
Hoge Autoriteit, als Gemachtigde,
bijgestaan door Dr. A. Trabucchi, Hoogleraar aan de Universi-
teit van Padua en Advocaat bij het Hof van Cassatie te Rome,

betreffende het beroep tot nietigverklaring van de Beschikking van
de Hoge Autoriteit de dato 24 oktober 1956, welke aan de eisende
partij bij aangetekende brief van 9 november 1956 werd betekend
en waarbij haar een geldboete van 800.000 lire werd opgelegd;

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

M. Pilotti, *Voorzitter*

Ch. L. Hammes en P. J. S. Serrarens, *Voorzitters*

van respectievelijk de Eerste en de Tweede Kamer

O. Riese, L. Delvaux, J. Rueff en A. van Kleffens, *Rechters*
Advocaat-Generaal: M. Lagrange

Griffier: A. Van Houtte

wijst het volgende

VONNIS

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

1. Conclusies van partijen

De eisende partij concludeert,

„dat het den Hove behage,

het beroep toe te wijzen en de mede overgelegde Beschikking van de Hoge Autoriteit van 24 oktober 1956, welke op 14 november 1956 werd betekend, nietig te verklaren;

de Hoge Autoriteit in de proceskosten te veroordelen.”

De verwerende partij concludeert,

„dat het den Hove behage

alle conclusies van het verzoekschrift der Vennootschap „A.L.M.A.” — hetwelk aan de Hoge Autoriteit op 13 december 1956 werd betekend — af te wijzen;

de eisende Vennootschap in de proceskosten te veroordelen.”

2. Voorgeschiedenis

De eisende partij is een staalproducerende onderneming, gevestigd te Turijn, terwijl haar bedrijf zich bevindt te Magliano Alpi, een kleine plaats, gelegen op 100 km van genoemde stad.

1. Op 4 november 1955 zond de Hoge Autoriteit de eisende Vennootschap een aangetekende brief, waarin zij vaststelde, dat „A.L.M.A.” tot dusverre had verzuimd haar prijslijsten en verkoopsvoorwaarden aan de Hoge Autoriteit mede te delen, dat zij derhalve zowel artikel 60, 2e lid, van het Verdrag, als de Beschikkingen van de Hoge Autoriteit Nos. 31-53 en 2-54 had overtreden en zich daardoor had blootgesteld aan de sancties, voorzien in artikel 64 van het Verdrag. De eisende Vennootschap werd uitgenodigd binnen 14 dagen haar gemotiveerde opmerkingen in te zenden, bij gebreke waarvan de Hoge Autoriteit haar een geldboete zou opleggen.

2. Toen deze brief onbeantwoord bleef, nam de Hoge Autoriteit op 24 oktober 1956 de beschikking, welke met het onderhavige

beroep wordt bestreden. Bij deze Beschikking, welke met name steunt op de artikelen 36, 60 en 64 van het Verdrag en op de Beschikkingen van de Hoge Autoriteit Nos. 31-53, 2-54 en 37-54, werd aan de eisende Vennootschap een boete van 800.000 lire opgelegd wegens schending van haar verplichting tot openbaarmaking van haar prijslijsten. De beschikking werd betekend bij aangetekende brief van 9 november 1956, welke op 13 of 14 november 1956 aan een employé van „A.L.M.A.” ter hand werd gesteld.

5. Op 10 december 1956 stelde de eisende partij het onderhavige beroep in tegen bovengenoemde Beschikking.

3. Middelen en argumenten van partijen

De eisende partij doet haar vordering steunen op:

- „schending van artikel 36 van het Verdrag en het niet onderzoeken van een beslissend feit”;
- „schending van artikel 64 van het Verdrag”.

A — DE BEWEERDE SCHENDING VAN ARTIKEL 36

A) In haar verzoekschrift stelt de eisende partij, dat de schriftelijke waarschuwing van 4 november 1955 noch de plaats harer vestiging, noch de plaats waar zij haar bedrijf uitvoert, heeft bereikt. In haar repliek en ter terechtzitting beperkt zij zich tot de bewering, dat bedoelde brief nimmer in handen is gekomen van haar enige Directeur te Magliano Alpi.

Deze gebrekkige verzending moet worden toegeschreven aan een vergissing begaan door de diensten van de Hoge Autoriteit, die de brief hebben gezonden aan een vennootschap genaamd „Magliana Alpi”, Corso *Regiodarco* 33, Turijn, zulks in plaats van de juiste adressering „Magliano” en *Regio Parco* te bezigen.

De Hoge Autoriteit heeft derhalve, alvorens zij de bestreden Beschikking nam, de eisende partij niet in de gelegenheid gesteld zich te verantwoorden en mitsdien artikel 36 van het Verdrag geschonden.

Bovendien heeft de Hoge Autoriteit verzuimd acht te slaan op een beslissend feit, door niet te onderzoeken of het uitblijven van een antwoord op haar brief van 4 november 1955 aan een fout van de eisende partij te wijten was.

B) De verwerende partij ontkent artikel 36 te hebben geschonden. Als bijlage tot haar verweerschrift produceert zij een fotocopie van het ontvangstbewijs van haar brief van 4 november 1955; hieruit blijkt, dat bedoeld bewijs behalve de handtekening ook het stempel draagt van de eisende Vennootschap „A.L.M.A.". Bewezen is dus dat de bij de adressering begane — overigens zeer geringe — vergissing geen gevolgen heeft gehad. Het doet niet ter zake, of de brief naar Magliano Alpi is doorgezonden; het is voldoende, dat hij aan de zetel van de eisende Vennootschap werd afgegeven en aan een persoon, die tot het in ontvangst nemen van de voor „A.L.M.A." bestemde post gemachtigd was.

B — DE BEWEERDE SCHENDING VAN ARTIKEL 64

A) Volgens de eisende partij heeft de Hoge Autoriteit miskend, dat artikel 64 van het Verdrag slechts tot grondslag mag worden genomen voor het opleggen van een boete, wanneer het de repressie betreft van verboden praktijken zoals discriminaties en oneerlijke concurrentie, vergrijpen waaraan de eisende partij zich nimmer heeft schuldig gemaakt. Immers, bedoelde bepaling voorziet boeten „tot een bedrag van het dubbele van de waarde der ongeoorloofde verkopen"; de stelling van de Hoge Autoriteit zou derhalve tot het ongerijmde resultaat leiden, dat de eisende partij, rekening houdende met het totaal der verkopen welke op grond van de niet aan de Hoge Autoriteit medegedeelde prijslijsten plaats hebben gevonden, tot een boete van 100 à 200 miljoen lire had kunnen worden veroordeeld.

De Hoge Autoriteit verwisselt openbaarmaking der prijslijsten met mededeling daarvan. De eisende partij heeft slechts gehandeld in strijd met haar verplichting die lijsten aan de Hoge Autoriteit mede te delen. Zodoende heeft zij zich blootgesteld aan de in artikel 47 van het Verdrag voorziene sancties, niet echter aan die van artikel 64. De Hoge Autoriteit heeft derhalve de bepalingen van beide artikelen miskend.

Tenslotte is de boete excessief. De eisende Vennootschap is een kleine onderneming van nagenoeg ambachtelijke aard, met een maatschappelijk kapitaal van 6 miljoen lire. Een boete van 800.000 lire is dus uitermate hoog, te meer nu de eisende Vennootschap zich reeds genoodzaakt zag de Hoge Autoriteit te verzoeken de achterstallige heffingen in termijnen — verdeeld over drie jaren — te mogen voldoen.

B) De verwerende partij antwoordt, dat de stelling der eisende partij van iedere grond ontbloomt is. Het volkomen duidelijke artikel 64 voorziet eveneens sancties tegen overtreding van preventieve normen, zoals de beschikkingen waarbij de openbaarmaking der prijslijsten wordt geregeld. Het artikel opent de mogelijkheid van zeer zware boeten, doch verplicht de Hoge Autoriteit niet tot de maximumgrens te gaan. De eisende partij kan zich niet beklagen over een sanctie, welke aanzienlijk zwaarder had kunnen zijn.

De Hoge Autoriteit heeft de modaliteiten voor de openbaarmaking der prijslijsten vastgesteld en daartoe — onder meer — voorgeschreven, dat deze lijsten haar moeten worden medegedeeld; zij bleef aldus binnen de bevoegdheden, welke zij aan artikel 60, 2e lid, sub a, ontleent; deze bepaling vormt een *lex specialis* tot artikel 47.

4. Het procesverloop

Het beroep werd tijdig en met inachtneming der vormvoorschriften ingesteld.

De volmachten van de Gemachtigde en van de Advocaten van partijen zijn in orde bevonden.

De schriftelijke behandeling verliep op regelmatige wijze. De conclusies van partijen, waaraan een aantal bijlagen was toegevoegd, werden tijdig ingediend en behoorlijk betekend.

Op verzoek van het Hof heeft de eisende partij bepaalde stukken overgelegd, welke gegevens bevatten over haar financiële positie.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

A — HET MIDDEL SCHENDING VAN ARTIKEL 36 VAN HET VERDRAG

De eisende partij verwijt de Hoge Autoriteit, dat zij haar een boete heeft opgelegd, zonder haar vooraf in de gelegenheid te hebben gesteld zich te verantwoorden, gelijk artikel 36, 1e alinea, voorziet. Ter adstructie van dit punt beweert zij, dat de aangetekende brief van de Hoge Autoriteit de dato 4 november 1955 — welke ongetwijfeld een aanmaning vormt overeenkomstig de daartoe in voormeld artikel gestelde eisen — nimmer in Magliano Alpi — de plaats waar het bedrijf van de eisende Vennootschap is gevestigd — is aangekomen, daar bedoelde brief onjuist was geadresseerd.

Daargelaten de vraag, of deze grief mede — of uitsluitend — geacht moet worden betrekking te hebben op schending van wezenlijke vormvoorschriften, acht het Hof haar ongegrond.

De Hoge Autoriteit heeft aan het Hof een fotocopie van het ontvangstbewijs van voormelde brief overgelegd; dit stuk draagt het stempel van de „A.L.M.A.” en zijn echtheid wordt niet betwist. Zij heeft hiermede het bewijs geleverd, dat de brief werd ter hand gesteld aan een employé van de eisende Vennootschap, die zich in het perceel 33, Corso Regio Parco te Turijn bevond, welk adres de eisende partij in haar verzoekschrift noemt als datgene, waar haar zetel gevestigd is.

Het is derhalve van geen belang, of de brief — gelijk de eisende partij beweert — niet van Turijn naar Magliano Alpi werd doorgezonden. Nu vaststaat, dat de brief op regelmatige wijze de zetel van de eisende partij heeft bereikt, moet de in de zes landen der Gemeenschap algemeen aanvaarde rechtsregel worden toegepast, dat een schriftelijke wilsverklaring haar volle werking uitoefent, zodra zij eenmaal op regelmatige wijze binnen het bereik van de geadresseerde is gekomen.

Het middel schending van artikel 36 moet derhalve worden verworpen.

B — HET MIDDEL SCHENDING VAN ARTIKEL 64 VAN HET VERDRAG

Volgens de eisende partij heeft de Hoge Autoriteit de strekking van artikel 64 van het Verdrag miskend; ter bestraffing van de begane overtreding had zij artikel 47 moeten toepassen.

Deze stelling moet worden verworpen.

Krachtens artikel 64 kunnen boeten worden opgelegd aan ondernemingen, die de bepalingen van Hoofdstuk V van het Verdrag of de ter uitvoering daarvan gegeven beschikkingen overtreden. Deze tekst heeft mede betrekking op overtredingen tegen de bepalingen van artikel 60, 2e lid, sub *a*, nopens de openbaarmaking van prijsschalen en verkoopvoorwaarden, alsmede op de overtredingen van het discriminatieverbod. Nu de eisende partij heeft gehandeld in strijd zowel met de verplichting tot het openbaar maken harer prijsschalen, als met de Beschikkingen van de Hoge Autoriteit Nos. 31-53, 2-54 en 37-54 — waarbij de mate en de vorm waarin die publikatie moest geschieden werd omschreven — heeft de Hoge Autoriteit terecht op haar artikel 64 toegepast.

Het Verdrag wordt niet geschonden — zulks in tegenstelling tot de mening van de eisende partij — wanneer de Hoge Autoriteit, overeenkomstig artikel 60, 2e lid, sub *a*, van het Verdrag de mate en de vorm, waarin de openbaarmaking der prijsschalen dient te geschieden, bepalend — onder meer — voorschrijft, dat deze prijsschalen haar moeten worden medegedeeld. Gelijk haar Gemachtigde heeft opgemerkt, vormt artikel 60, lid 2, sub *a*, in dit opzicht een *lex specialis* ten opzichte van artikel 47.

Ten onrechte voert de eisende partij hiertegen aan, dat de door de Hoge Autoriteit verdedigde stelling tot ongerijmde consequenties zou leiden in die zin dat zeer zware boeten zouden kunnen worden opgelegd wegens overtredingen van bepalingen van zuiver preventieve aard. Immers, artikel 64 voorziet geen minimum; de Hoge Autoriteit kan en moet derhalve de boete vaststellen, rekening houdende met de aard van de geschonden rechtsregel. De voorschriften inzake de openbaarmaking der prijzen zijn overigens geenszins van secundair belang; deze openbaarmaking vormt integendeel een fundamenteel beginsel van de gemeenschappelijke markt.

Het middel schending van artikel 64 moet mitsdien eveneens worden verworpen.

C — HET BEDRAG DER BOETE

Het Hof heeft de vraag onderzocht, of er aanleiding bestaat de boete te verminderen.

Daar het hier een beroep in volle omvang betreft (artikel 36, 2e alinea), is het Hof niet alleen bevoegd tot nietigverklaring, doch ook tot wijziging der aangevallen Beschikking.

Hoewel de eisende partij op dit punt niet uitdrukkelijk heeft geconcludeerd, is het Hof met de Advocaat-Generaal van oordeel, dat de passage in het verzoekschrift, waarin zij een beroep doet op de bescheiden omvang van haar bedrijf, kan worden beschouwd als een subsidiaire conclusie tot vermindering der boete. Bovendien zou het Hof, ook bij gebreke van een formele conclusie, bevoegd zijn een overmatig voorkomende boete te verlagen, nu zodanige beslissing niet de grenzen van het petitum te buiten zou gaan, doch veeleer een gedeeltelijke toewijzing van het beroep zou betekenen.

Het Hof is echter met de Advocaat-Generaal van oordeel, dat de in casu opgelegde boete niet excessief is. De ernst der overtreding wordt bepaald enerzijds door het belang van het beginsel van de openbaarheid der prijzen en anderzijds door de omstandigheid, dat de eisende partij gedurende meer dan drie jaren in de veronachtzaming der bedoelde regels heeft volhard, hetgeen toch op zijn minst een teken is van ernstige nalatigheid. Wat de financiële positie van de eisende partij betreft, neemt het Hof de door de Advocaat-Generaal in zijn conclusies verstrekte cijfers over en stelt daarbij voorts nog vast, dat op de balansen van 1955 en 1956 onder de passiva telkens een post „buitengewoon reservefonds” figureert, ten bedrage van respectievelijk 18.043.659 en 18.621.034 lire. Gelet op deze feiten en overwegende, dat van een kennelijke onbillijkheid niet is gebleken, vindt het Hof geen aanleiding haar waardering der strafmaat in de plaats te stellen voor die van de Hoge Autoriteit.

Het Hof erkent evenwel de moeilijkheden, welke voor de eisende partij kunnen rijzen ten gevolge van het feit, dat haar ver-

plichtingen tot betaling van de boete en van de achterstallige heffingsbedragen thans samenvallen. Het Hof meent zich op het beleid van de Hoge Autoriteit te kunnen verlaten wat betreft de vaststelling van de wijze, waarop de boete zal moeten worden voldaan.

D — PROCESKOSTEN

Nu de eisende partij op alle punten van het beroep in het ongelijk is gesteld, behoort zij overeenkomstig artikel 60 van het Reglement van het Hof van Justitie in de proceskosten te worden veroordeeld.

Gezien de processtukken;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusies van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 36, 47, 60 en 64 van het Verdrag;

Gelet op de Beschikkingen van de Hoge Autoriteit Nos. 31-53, 2-54 en 37-54;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie, alsmede het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

Verwerpt het beroep tegen de Beschikking van de Hoge Autoriteit van 24 oktober 1956, waarbij aan de eisende partij een boete van 800.000 lire werd opgelegd.

Veroordeelt de eisende partij in de kosten van het geding.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op drie december negentienhonderd zevenenvijftig.

PILOTTI	HAMMES	SERRARENS
RIESE	DELVAUX	RUEFF
		VAN KLEFFENS

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op tien december negentienhonderd zevenenvijftig.

De Voorzitter:

M. PILOTTI

De Redter-Rapporteur:

O. RIESE

De Griffier:

A. VAN HOUTTE